

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΣΤΟΝ ΠΙΝΔΟ

(Σελις μή συμπεριλαμβανεμένη στά «Απαντώ» του Πειτού)

ΛΟ Τὸ χειμῶνα ὁ Πίνδος μένει βιούσος, θρυζός, δὲν ἀσύγχετα καθύλων. Νομίζει κανεὶς πώς κομιάται κάποιο ἀτ' τὸ παχὺ κάπαστρο πάλιμον τὸν χρωμόν, βιούσινός σ' έγειρε ἔντονος οὐλαζήσον μηρύν.

Οἱ κάποιοι τῶν χρωμῶν, ποὺ

οἱ μισοὶ αὐτοῖς εἰναι τοσούταν-

δες, κατεβαίνουν τοῦ μαζῆς με τὶς

οἰνοχένεις τοὺς στὰ γεμαῖδα.

Ἄλι θούς μένοντι ἐξει, οἱ ἄντρες

ἐπειδὴ δὲν ἔχονται καμιαὶ δούλεια

πάνω στὶς ἄγονες καρφαῖς τους,

ζηντεύουνται σὲ χρόες μακρινές,

γιὰ νὰ ἔξοιτον μήποιν τὰ ἀναγκαῖα τῆς ζωῆς.

Μένουν λοιπὸν ἐκεὶ μερικοὶ γερουσίαι, απότομα τῆς βιωτικῆς πάλης, ποὺ ταράσσουν μὲ τὶς ταλαντούτες συζητήσεις των τῆς μονοτονίας τῶν μετασχημάτων τὸν χαρακτὴν τῆς γεμαῖδας.

Ἀντεῖς κάθινται πλευρινές μέσ' στὰ σπίτια τους, γνέθουν τὰ μάλινα βαθμάτων τούς, λένε τὴν νύτες παραμύθια γύρῳ ἀτ' τὰ φωτιά,

καὶ στὸν ἔπιο τοῦ διηγείνονται τὸ γραμμόν τῶν καλῶν τούς.

«Ωστοῦν ἔχεται η ἀνοίξι;... Ωστοῦν πληρώσει τὸ Πάσχα, η καρ-

τούμην Λαπταριή;...»

Τότε μάζεψει νὰ ξεπνά τὸν μάρος καὶ ἡ κακοωαρίές. Οἱ

οὐρανοὶ ἀλλαγονεῖται ἀτ' τὰ πινγάνια σύγχεια καὶ

τὸ πλάτος τοῦ ἀναγεταί καθέσθιτο, κατεγέλλαν.

Οἱ ήλιοι οὐ μάζεψει στὸν δούλοντα μέρους καὶ

ζωγρόνοι. Αργάνων τὰ χιόνια στὰ γαμηλιώματα

τοῦ Πίνδου καὶ τὰ νερά σηματίζουν μεγάλα, δο-

λὴ μερικαῖς φέματα.

Στὰ σπλάγχνα τῆς γῆς ξεπνά τὸ μιρόν τόσο

καὶ φυτεύνεται τὸ λουκουδάκι ἀτ' τὸ ξεστὸν τοῦ ή-

λιονταριού. Μόνον οἱ κορινθές λαυτοκοτούν ἀδύνα,

κατατέλευτες καὶ πατούμενες.

Τότε μάζεψει νὰ ξεπνά τὸ Πίνδος. Η παρ-

δά τον πυρούτει καὶ ξεπαγάν· ή φωνή του.

Οἱ γρυπούτει τοῦ πατερίουν σιγάσηρα

στὰ μεσοχώρια καὶ στὰ γεμαῖα τῶν ἔκτησιν,

τὰ πόδιστα τους παίρνουν φαδρὴ ὅψη καὶ ἡ συ-

ζητήσεις τους ζητούντο γέρας.

Η γρυπάκης καὶ ἡ κατέλευτης ἡ ἐρωταύρινες δὲν

πλείουν πετιά διηρηταί τὰ παράμορα καὶ τὶς πό-

τεις τῶν σπιτιών. Ήπατονύν κάποιον κάποιον τὸ με-

λαγκαζικό ἀγρυπνεῖ καὶ πάνοντας τὸ ἀνοικτά λια-

κούτα, μὲ τὴ σόκα στην παταγάνη καὶ μὲ τὸ τρα-

γοῦντα στὰ γελούδια τοὺς τοῦς ἔλιπαν,

τὸ γραμμόν τους, γιὰ τὴν πατρίδα τους, γιὰ τὸ

σπίτι τους, γιὰ τὸν Πίνδο.

— Μέρες Λαπταριέτες!... Θύμοισι τόρω στὸν τόπο μου, λέει

χαρούμενο πάδι τοῦ Πίνδου.

Καὶ έτσι τραγούδι τοῦ Πίνδου ξέπνει καὶ ἀτό :

— Διαδέχε με, μάνα μύ, διώξε με μὲ ἔνδια μὲ λιθάρια

καὶ ἔγγονα στὰ πέλαγα, στὰ μαραντά τὰ ξένα,

θὰ κάμης χρόνους νὰ μὲ δῆς, μήνες νὰ μὲ παντέχης,

καὶ ὡς ἔρθη ἡ μέρα τῆς Αλαμόρης νὰ πάτη τὸν ἔκκλησιν σου,

θὰ ίδης τὸν νιούς, θὰ ίδης τὶς νιεῖς, θὰ ίδης τὰ παλληκάρια,

θὰ ίδης τὸν τόπο μὲ ἀδειανὸν καὶ τὸ σπιστὸν μὲ ἔμοια,

θὰ βγῆς δύο στὰ τρισταρά, δύο στὰ σπανοδόρμα

καὶ θὰ μαλλάσῃς ἡ γλώσσα σου φωτωντας γιὰ τὸ ἔμενα:

— Διασάρτες ποὺ διασάρτες, στρατιώτες!... ποὺ περνάτε,

μητὶ εἴδας τὸ γιούκο μου, τὸ μοναχό τὸ γύνο μου ...

Η μητέρα τοῦ ποτὲ σήμεραν πάσι τοῦ τηγανισμοῦ τὸν ἔδιωξε καὶ

τὸν παταράστρε, διάν τηρει τὴν Λαπταρή ἀτ' τὴν ξενιτεύη καὶ τὴν

γήραντας τὴν εὐέγχητης, λέγοντάς της πώς ἐκεὶ πέρα μὲ κόρη φωνοφη,

μάργασσας παδί, ποὺ μάγευε τὸν οὐρανὸν μὲ τὸ πάστρια καὶ τοῦ πελάγουν

τὰ καρδιά, μάγευε καὶ τοῦν καὶ τὴν

παντρεύτηκε. Η μητέρα τοῦ ποτὲ σή-

μεραντεῖ τὴν γόνη της νὰ τὸν γεννήσῃ στὸ πάστρια :

— «Οξά, σκύλι, ἀτ' τὸ σπίτι μου κι'

(ἀπὸ τὸ πατρικό μου!...)

Καὶ οὐ νέος ξενιτεύθηκε πάλι γιὰ

χρόνια...

(*) Στρατιώτες, έδω σημαίνει στρατοκόποι.

ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΥ

Τὸ Μεγαλοδόμιο οἱ ξενιτεύμενοι βούτσουνται ὥστε στὸ δρόμο

καὶ φτάνουν στὶς πατρίδες τους, διὸ τὸ βράδυ τῆς Μεγάλης Παρα-

σενής. Εἶναι σινήθετα νὰ πάτηνται στὸ στολίζον, ἀπὸ τὸν

τόπο της μαζῆς, τὰ φρύλα καιταραφὰ τῶν ἔκκλησιν τῶν δηλητῶν

βούτσων καὶ τὰ βάθη τῶν ἄγριων φαραγγῶν φαραγγῶν.

Νομίζει κανεὶς πότες μὲτα τὸν θάνατον τοὺς γιὰ τὸν θρόνον τῶν

ξενιτεύμενον.

Πιὸ καρωτές διως ἀντηγούντων ή γιατίτες στὸν δομό τῆς Κρυπτα-

κῆς τοῦ Πάσχα, στὴν πρότοις Ανάστασα. Καὶ σημάνουν, σημαίνουν

κατάπλακτα τότε, σὰν νὰ θέλουν νὰ ξενιτεύσουν καὶ τὸν νεαρόν ἀτ' τὰ

μνήματα τους γιὰ νὰ προστάσουν στὸν ἔκκλησιν τῆς μεγάλης Ανά-

στασης.

Εἶναι σὰν νὰ κράζουν τὸν γέρον Πίνδον νὰ σημιωθῇ πειθὴ πει-

τεῖον ἄντες τὸν ἔρημο τῆς γλυκειᾶς ἀνοι-

κῆς, νὲ ἀσύρματος τὸ γέροντα πειθήτην τῆς Απριλίου.

Μὲ μᾶς τὰ παράνυα τῶν σπιτῶν φοιτίζουνται διὰ, οὐ πότες ἀ-

νούγανται καὶ παδιά, ὅποια καὶ καλλιτέχνες καὶ στολί-

σμένοι μὲ τὰ δώματα ποὺ τούς δέρεταιν ἀπὸ τὰς μα-

κοινές γόρες τους οἱ ξενιτεύμενοι τους, καὶ τρέ-

γούνται μὲ τὶς λαμπάδες της λειτές στὴν έκ-

κληρονομίαν τῶν πατερών τους.

Καὶ ὅταν βγαίνουν ἀπόλειτονγα ἀτ' τὴν έκ-

κληρονομία, τοὺς χωρεύεις μὲ τιμούσειον τὸ γοδόλει-

κο γλυκαράρων πάντες τὸν θάρρος μὲ τὴν πορφύρα τοῦ

τίς ἄσχετης τὸ οὔρανο καὶ τῶν κοριφῶν τὰ χιόνια

τῶν μηρῶν μὲ θειαὶ δράματα τὰ χιόνια καὶ πανθό-

νούνται τὰ πατερά, σὰν νὰ τοὺς δέλνῃ νὰ ληπω-

νήσουν τὴν πατερά, σὰν νὰ τοὺς ζεστεύσουν τὴν πατερά,

σὰν νὰ τοὺς ζεστεύσουν τὴν πατερά, σὰν νὰ τοὺς ζεστεύ-

ται τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Χαίδειν δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

Λαδεύει δὲ οὐ πάντα τὸ πατερόν τους τὴν πατερά...

ΣΠΙΤΙΑ ΚΑΙ ΔΡΟΜΟΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΤΟΥ κ. ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΗ

Η ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΚΕΙ ὅτου ἐγέιρεται σήμερον ἐπὶ τῆς Ιεράς
φύσεως. Πλωποτημάνων τὸ νεώτερον τῷον
τῆς στοᾶς τοῦ Ἀρσακείου, ἥπηρος ἀλλού
ἔνα τετράποδον σπάτη χρωματισμένον κόκκινον
μὲ κῆρο καὶ μὲ σταύρον. Ἐγέιρεται οὐκόποτε
οἱ δύο τοῖς τοῦ Πετρώπειτον, ὁ Ἀναστάσιος
καὶ ὁ Δημητρίος. Ὁ πρώτος ἦτορ ἐγγύη
εἶτε δὲ ὁ διπλοῦτες, τὴν Φωτεινήν καὶ
τὴν Ἐλένην, ὃ δούλιον ιανθιδρεύει τὸν
αὐχώνα τοῦ πολέμους ναυτικοῦ καὶ θαλα-
στικῶν τοῦ βασιλέως Ὀθωνος Κωνσταντίνου
Μοναρχοῦ, ἀπόγονον τοῦ ὑγεινών του Μολδαβίας. Εἶτε, πρὸς τούτους, ὁ Ἀναστά-
σιος πέντε μίσους: τὸν Πέτρον, τὸν Ἀντί-
νον, τὸν Γεωργίου, τὸν Κωνσταντίνον καὶ
τὸν Γιαννούνον. Ὁ Πέτρος ἐγένεται ἱστο-
δοματιστὸς πολιτικὸς καὶ ἀτέλειων νέος,
νοῦντος

Ο 'Αναστάσιος Μαυρομαζάλης ήτο αντιστράτηγος και γερουσιαστής. 'Όταν δέ πατήθηκε τη μέρα της θανάτου του στην Κωνσταντινούπολην ώς άνυπορος, έτσι δέ ηώ την έποπτείαν του οίκου μενικού παταράρχου επόπιδασαν. 'Ολύμπιον πόρη της έρχοντας της 'Επαναστάσιος τού 1821. Ο Πετρόπουλης, όποιος αποτάλανθη τόν πατέα της Τοπιλίου, είλεγε απόπειρε έτσι τον 'Αναστάσιον, δὲν ήλενθερωθῆ δὲ ο νέος πατάρη μετά την άλωσην της πόλεως τουτίγει.
Η γηναία του Χρονής ήτο από της πρότερες κυρίες της τιμῆς της βασιλίσσης 'Αιμαλίας, οι άποιναί της έφερον μάνον τον τίτλον καὶ ένεψην ζητούσαν εἰς τὰ διάστοια κατά τὰς μεγάλιες μόνον τελετάς. 'Η βασιλίσσης 'Αιμαλίας από την ήλιθεν εἰς τὰς Ἀγίας, έστρωντεν από γερουσιάδες κυρίας, βασιτέρον δὲ απέταπασε νά προσλάβῃ καὶ Ἐλλήνιδές, ώς δεσποινίδας ἐπι τῶν τιμῶν. Προσέλαβε τοτε τρεις τοιαύτας διατερπουσας διά την επινήσιαν καὶ τὴν ὥραδητό τουν, φερούσας δὲ μεγάλα ἔλληνικά δόνματα, τὴν Φωτεινήν Μαυρομαζάλη, τὴν θυγατέρα τοῦ Μάρκου Βόσσαρη καὶ τὴν δεσποινίδα Κοριζῆ.

Ο Δημητρίεις Μαρούσικάλης ήτο ποντοσπάτης και παπαειςής δέ ἄγαμος εκπαιδούσης μετά της οἰκογένειας του ἀδελφός του, τη μελήτη τῶν οἰκογένειας είχον πληρωματίσει την θιβαλήν της φωτιάτη, την δοτών ή μανάτην παραδόσεως ἀπεδίδουν εἰς μίαν νεράδα, την άποταν ο ἀδελφός της οἰκογένειας εἴης περιπολικούντην εἰς τοις ἀποτομών βράχοις της παραλίας της παταρίας του καὶ τὴν ἐνικεσθητήν.

λας της λατρείας, του και την εντητώσεις.
Είτε το κοκκινό έξενο σπάτη αντέργαρθραν
εί έγγονοι του Πετρόπολης. "Ολοι όμως πέφτουν
καλλιτέχνη, ώστε μπορείν τον γλύπσαν,
ώστι αναφέρεται ό Γάλλος συγγραφεὺς Γραμ-
μά το διάσιος ήτο έτον των πορτών τορρίμουνον
τῆς ἀρχαιολογίας γαλλικῆς σχολῆς. Είτε τὸ
σπάτη του Ἀναστασίου Μαρονιώτη ενίγματος
εί οι Επίζοντες ἀρχηγοὶ τοῦ ἄγνωστος, οἱ
παρεπιδημοντες ἔνοντες καὶ οι Βαναροὶ αὐ-
λιοι.

“Η δούκισσα τῆς Πλακεντίας συνεδέθη στεγώς μετὰ τῆς οἰκογενείας ταντός, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἔβλεπον κάθε μέρα σταθμεύοντας εἰς τὴν πόρτα τοῦ κόκκινου ἐκείνου σπιτιοῦ τὴν περίεργον ἄμαξαν της δουκισσῆς.

"Οταν ἀπέδινεν ἡ κόρη τῆς δουσάσθιαν, ἡ στογὴ τῆς ἐστράφη πρὸς τὴν μικρὰν Φωτεινὴν Μαργαρίταν, τὴν ἣν αὐτὴν ἀνέθεψε στοιχεῖανταί την Ἰδίᾳ. Ὁ Ἐδυμός "Ἄποτον, ὃ διότις εἶτε γνώστει αὖτις τὴν, ἀνάφει ότι διμάλοντες τὴν γαλλικὴν γλώσσαν καθιστώσαν παρθεὶς ολαδήρητε δέστοντα τῆς συνοικίας τοῦ Σάντζ-Ζερμαίν, 'Άλλ.' ἔστειν τὸ διότινος ἔξεπεντο τοὺς ξένους δὲν ήσαν ταῦτα γαλλικά τῆς Φωτεινῆς;

νὰ ἰδῆτε καὶ νὰ μάθετε πῶς πιάνεται ἡ ἀγάπη.
'Απὸ τὰ μάτια πιάνεται, στὰ χεῖλη κατεβαίνει,
κι' ἀπὸ τὰ χεῖλη σπήνει καρδιά.

• •

Αντό είνε τὸ Πάσχα στὸν Πίνδο. Εἶνε τὸ πρῶτο ζεῦγμα ὑπέτρεψε τὸν βαρύν, βαρύτερον χειρωνάτικόν ὑπέν. Εἶνε ἡ πρώτη ἀνάβασις τῆς Ζωῆς ὑπέρ τοῦ πάθου μεγάλη πρόσκλησις καὶ ἔνα βαθὺ απαύσιμο. Καὶ γὰρ ὡραῖον προτάσσεται τόσο χαριτωμένη, τόσο προστάτικη.

[1892] ΤΑΚΩΣΤΑΣ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

ἀλλὰ ή δωράτης της. 'Ο Γρεφενί είς τὸ σύγχρονά του «Η 'Ελλάξ» περιγραφή ἔναντιστούν χορόν, ὃ διατέθη ἐδόντη τὸν 'Αρχιλόου τοῦ 1847, ἐξεῖ δὲ οὐ μέλει τοῦ τά κάλοις, τὸν τιῶν 'Ελλήνων της αὐλῆς. 'ΑΞΕῖ νῦ μεταφερθῆ ἡ περιγραφὴ αὕτη, διότι διδεῖ τὴν εἰκόνα τῆς ἀντοπέως κοινωνίας τῶν 'Αθηνῶν κατὰ τὰ πρώτα χρόνα τῆς πρώτης δημασίεως:

Ο χρόνος, λέγει, ηρχεται με την π ο λ ω ν ε ζ α ν, η δοια είναι νέα είδος περιπάτων, κατά ταν δύον των οικαναλλούσον τάμες εις έκαναν γύρων οι πρεσβείες, ο προέδρος της Κυρενγίας και ο πρόεδρος της Γερουσίας και τής Βουλῆς είναι οι μόνοι λαμπάντες μέρος εις την χρον τούτων, έτω των γυναικών δια μόνον αι σύγχρονοι των προεσκευών και αι δεσποινίδες έπι τῶν τιμών. Μετ' αὐτήν σχηματίζονται οι τετράχοροι, χορεύεται ή μαζόνγκα και οι άλλοι χροι, εις τοὺς δύοντας λαμπάντες μέρος διοι προσκελλούμενοι. Κάποιους μεν παρετήσησεν θει εις τὰς Ἀθήνας δὲν χρειενόν την πόλην δύως εις τη Παισία, ἀλλ' ἐγώ δὲν παρετήσησα καμιαν διαφοράν. Έχογενον κ' ἐδώ δύως και εις τα γαλλικα σαλίνα.

»Είτις τὴν μεγάλην σάλλαν ὑπῆρχαν γύνω· γύνω καθίσματα καὶ, σχεδὸν εἰς τὸ κέντρον, διὰ πολυθρόνες διὰ τοὺς βασιλεῖς. Οἱ βασιλεῖς χρεοῦνται μὲν πολλὴν ἡσανθράτη, κατὰ τὰ διαιλέματα δὲ πελάγουνται τὴν αἴθουσαν καὶ πινακίδων μετά τῶν προσεγκλινέντων.

πρεσβυτερούνται τὴν αἰώνιαν καὶ συνοδίαν μετὰ τῶν πρόσκονταί μενον.

Ἐνας Γερμανὸς βασιλίκος πάγικην παριστάται εἰς τὸν χρόνον τούτον· εἶνε ἱαχόν καὶ κατακόκκινος. Αὗτός εἰναι ἐνδιφέρεται δῆλο για τὸν χρόνον, διότι εἶνε ἀπορροφημένος ἀπὸ τῆς γεωμανικής φιλοσοφίας καὶ λέγουν ὅτι ὅμιλες ἔπα τὴν λόγωσαν.

— «Αἱ ὄγκαι κυριαὶ εἰνεῖ δὲλγαῖ. Διὰ τὰ
εὐηγή κανέντι τῶν γῆγοντος ἐλληνικῶν τίπον,
πορεῖται νάματῇ εἰς ἐπαρχίας ἡ προ-
τεύουσα καὶ ίδοις ἡ συγχρόνουσα εἰς τὰ
ἀνάτολος κονιωνία, δὲν ἀρνεῖται διατάξας
ξεχωριστῆς ὥραιστος». Ἔται δὲν θὰ ε-
πικεριθοῦνται νά δύσω τὰ εἰκόνας αὐτῶν.
'Αλλὰ θὰ μνοῦν ἀδικοῦν ταῦν παρόλειτα νά
ἀναφέρουμε τάξ τέσσαρας δεσποινίδας ἐπὶ^{τού}
τῶν τιμῶν τῆς βασιλίσσης 'Αισαλίας. Τὴν
δεσποινίδα Μαρουσιάλη, διάσπαστην καθ'
δὲην τὴν Ἐνόπολην, ἔγονην τοῦ Περγο-
μητην, ὑψηλήν, εὐλύγυστον, μὲ κατασκήνων
Ἐλληνικήν, μελαχονιών, μὲ ἀπαρτάπλον
γαλανά ματιά. Ἔνας παλαιὸς θύνδος
ἀναφέρει ότι διάδοσος ἔχει τὸ μέρος τον
εἰς τὴν ἔξωσιν αὐτῆς εὐμορφιαν. Το δ-
νομα τὸ δύοντο φέρει, εὐδόθη καταλήλως
διὰ τὴν ἀστροπάνουσαν αὔτην νέαν. 'Ονο-
μάζεται Φωτεινή καὶ ποτὲ οὐνα δὲν ἦταν
τούσον ταιριασμένον μὲ ἐξεινήν ἡ οἵota τὸ
φέρει. Ἡ δεσποινίς Βάστον, κώση τοῦ
νέου Λεωνίδα, δροσερὴ καὶ λευκή, μει-
διῶσα καὶ χρωμωμένη, ἔχει ἀνθεπινγιν
καλλονή ἐν φῇ δεσποινίς Μαρουσιάλη
νομίζει κανεῖς ότι εἰνεῖ θά κατελθόσα
ἀπὸ τῶν 'Ολυμπῶν. Τὴν δουμάκινην Ρόζαν,
καὶ τὸ ονυμα τόπτη ταιριάζει εἰς τὸ εὐθεγα-
στον αὐτὸν πλάσμα. Ἡ τρίτη, ἡ δεσποινίς τη-

κέρει ούτε γραμμάς, ούτε χρώματα· είνε
ένα φρέσκο τυρί μέσα σε ένα μικρό αστικό. Αί· Ελληνίδας συναδέλ-
φοι της την συντρίβειν την συντριψμένην. Εύντυχος διά την ευ-
μήν της Γερομίνας, ή βασιλίσσας Αυαλία δύναται νὰ ανταγωνισθῇ
άπειλας της 'Ελληνίδας, ή πριγκίπισσας της Σαραγός.

προς τας Ελλήνων υπασπιστικά της.* Είς το σπίτι του 'Αναστασίου Μανδυράζαλη εσύνχωναν αἱ κυρίαι τῶν ὄντων ἡ ζωὴ ἐπέρασε σὰν ἔνα δρυματικὸν μιθιστόρημα κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἐλληνικῆς Ἑπαναστάσεως. Καὶ μὲν αὐτῆς ἐσύνχωναν ὡς ἀνδρεῖς ἔξεινοι, οἱ ὄντοι εἰμιτορθῶν ἀξιῶλογα γὰρ ψροφεύνειν οὖς ὡς ἥρωες φωματικῶν ποιημάτων, τὰ δοῦλα θῆσαν ποὺ τῆς μόδιας κατὰ τὴν ἑπούλην ἔκεινην. Τὰς εἰσόντας των τάς βλέπει κανές εἰς τὰ έγγαι τῶν πειρητῶν τῆς ἑπούλης ἔκεινης. Ἀλλὰ τὰ πολύτιμα ἔκεινα ταῦθι ἔχοντας ἔξαφανισθή λέπον καὶ οὔτε κἄν εἰς τὰς βιβλιοθήκας εἰμορφεῖ νά τα εἴην κανεῖς. Ἀπὸ έπα ποὺ κατά τύχην εἴργοντα μίαν ἡμέραν κατὰ τὰς περιπλανήσεις μου εἰς τὰ παλαιούβιοικατεῖα τῆς ἀριστερᾶς ὅδης την Σπρινόνα, ώη προστάθμον τὰ δούσιον την εἰδόντα τῶν πειρεύμων αὐτῶν προσσόντων, τὰ δοῦλα ἐσύνχωναν εἰς τὸ σπίτι του Μανδυράζαλη, εἰς ἄλλο οὐσιεύμα.

ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ